

Truyện dài của
NGUYỄN ÁI LỘ

- 140 -

11

Nguyễn chia chát nói :

Càng may là em tránh được. Nhưng hán
còn có diêm tết Vịnh hòi.

Tết như thế nào? Cố phải hàn hò em
đem chiếc xe này hoặc hàn hò em cho
thứ khác?

Nguyễn im lặng. Vịnh nói tiếp :

— Giả dối là rõ. Nói tết Vịnh hòi
đưa cho em. Đừng tưởng nó thường em thật
tinh.

Vịnh thở mạnh một cái, chàng **đã**
xe **sát** là **đường**, **khai** **lại**
rồi cảng. Nguyễn bước vào nhà. Nguyễn thấy
xong áo áo, nói :

— Hồi nay em thức khuya quen nánh
buổi ngù.

Vịnh hỏi :

— Khi nào буди ngủ lùm gi
bảy giờ? Nguyễn nói như đáp :

Nắn tần dốc một hồi, lùm nô ngô
thì ngủ. Vịnh mặc bộ đồ ngủ lùm
điều thuốc hút rùi nằm lùm
ra giường. Nguyễn bắt bén cảnh chàng. Hồi
thờ cùa nòng dập. Thân là nòng và
chẳng, nhưng chàng vẫn lạnh lùng.

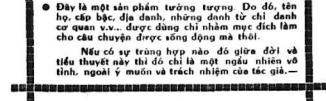
Nguyễn hỏi :

— Sao anh nâm nâm khúc gõ vậy.
Giận em phải không.

Vịnh đáp miễn cưỡng :

— Giữ em. Anh chẳng muốn giận em
lùm gi.

(Còn nữa)

PHẦN III

— Vắng, anh em và nhả mít ti. Em được nghỉ vài
ngày để chờ đợi một chiếc vụ mới.

Hai anh em ra xe và về ngồi nhả bò uống của họ từ máy
thang nay. Ở phố Nguyễn Du, Truong Nghia mồ cửa, cả hai bước
vào nhà. Tuyệt Bang nói :

— Anh hay ngồi tại phòng khách đó, đã em đi xem lật
tất cá.

Trọng Nghia cười :

— Thời anh cũng với em.

Không, em không cho anh đi, em muốn đi một mình
thôi. Anh hay ngồi khung đồng.

Thật ra, số đt Tuyệt Bang nói thế vì nàng chưa được
biết rõ về những vật dụng và cách trang trí của căn phòng
nhà anh. Căn phòng một mình trước kia bắt đầu chuyển với
Truong Nghia.

Tuyệt Bang đã đi xem xác hét, từ phòng ngủ cũa
phòng, phòng ngủ của Truong Nghia, phòng ăn, nhà bếp... Xong
nàng trả ra, ngồi đối diện với Truong Nghia:

một ngọn đèn buổi chiều

- 29 - ● NGUYỄN ĐÌNH TOÀN

9

Tôi nói: chuyện này tôi chắc phải làm.
Đặng bảo: để rồi làm lo.

Mời anh vào và bình tĩnh. Đặng làm
tới vui mừng nhưng ngồi với anh và
lời không thể tránh được. Sau anh sinh
tự nhiên là số. Đầu tiên là tôi, tôi có
cognition không phải. Đặng không cho đó là
một sự quan trọng nào, nhưng anh làm
vậy để cho tôi yên tâm mà thôi.

Tôi nói :

Em chắc thế nào ký tên cách gấp
em tên?

Đặng nhìn anh ta mỉm cười. Anh hinh như
muốn nói thi thẩn, nhưng có vẻ anh muôn
xem tôi là lông việc đó là mít độ nào.

Đặng nói :

— Em cứ bảo nó gấp anh là xong.
Tôi bảo:

— Nếu my viếng đàng như thế.

Đặng nấp:

— Cố già dặm mà khé khán.

Tôi bảo:

— Em cũng mang theo.

Đặng lồng dày đi thay quần áo. Anh hỏi
tôi có muốn ra phố chơi một lát không. Tôi
không biết đi đâu. Đặng bảo: tôi sẽ chơi
đâu đó, chờ anh, anh sẽ đi giải quyết một việc
nhỏ, anh sẽ trở lại.

đó

(Còn nữa)

Truyện dài của
NGUYỄN ÁI LỘ

- 140 -

- 185 -

● cõe SƠN-NAM

Nguyễn đoán :

- Hay là anh theo đuổi một hình bóng
nhà khác. Vịnh nói nhanh :
- Chàng còn hành động nồng trong
đầu óc anh. Lúc này đầu óc anh trông rỗng.
Anh muốn tìm một sự yên ổn.

— Cố thoát khỏi khung.

— Hết chán, Anh chẳng nói dối em
bao giờ.

Người mới Lát Vinh bảo :

— Hồi chiều Anh chẳng nói dối em

lú thư của ông cụ gửi lên

Nguyễn nghe ngạc nhiên hỏi :

— Có chuyện gì thế?

Vịnh từ từ đáp :

— Ông cụ gọi anh ấy. Ông cụ muốn gặp

anh.

— Thế anh chẳng khốn khổ có chuyện gì?

— Không, là có chuyện cần.

— Nhong hao giờ anh chờ.

— Ngày mai. Mai là chủ nhật.

Nguyễn lắc lắc tay, lắc lắc tay :

— Vịnh ngày mai là chủ nhật?

— Vịnh đáp không có suy nghĩ :

— Ông cụ là người có suy nghĩ.

Nguyễn lắc lắc tay :

— Ông cụ là người có suy nghĩ.

